

Sygn. akt III CNP 31/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. M. i T. M.
przeciwko E. P. i Z.P.
o wydanie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2016 r.,
na skutek skargi pozwanej Z.P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 maja 2013 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pozwana Z. P. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 maja 2013 r., w którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 grudnia 2011 r. w sprawie z powództwa M. i T. M. o wydanie nieruchomości poprzez nakazanie usunięcia pozwanych E.P. i Z. P. wraz z osobami prawa ich reprezentującymi i z rzeczami z oznaczonej nieruchomości położonej w Ł. (gmina P.) oraz nakazanie jej wydania powodom.

Skarżąca podniosła, że wyrok jest niezgodny z art. 222 § 2 k.c. oraz art. 223 k.c. Jako podstawę skargi wskazała naruszenie prawa materialnego - art. 222 § 1 k.c., podnosząc również naruszenie art. 386 § 1 k.p.c., nie powołując podstawy naruszenia przepisów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem regulujące ją przepisy powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Oznacza to, że podstawą

uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego powołanie się na wystąpienie określonej szkody, bez wyraźnego i ścisłego wskazania jej wysokości, przedstawienia przekonującej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać, że szkoda ta została rzeczywiście stronie wyrządzona, jak również bez powołania dowodów bądź środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku uprawdopodobnienia szkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 33/14; z dnia 9 grudnia 2013 r., II CNP 43/13; z dnia 31 października 2013 r., III CNP 28/13 - nie publ.). W niniejszej sprawie skarżąca poprzestała na wniosku o przeprowadzenie dowodu z orzeczeń sądowych oraz dokumentów, nie wykazując, w jaki sposób miałyby one wiązać się z poniesioną przez nią szkodą. Przede wszystkim jednak pozwana nie oznaczyła wysokości szkody, którą - w swojej ocenie - poniosła. Braki te uniemożliwiają Sądowi Najwyższemu dokonanie weryfikacji wymogu uprawdopodobnienia szkody w rozumieniu art. 428⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, jako niespełniającą wymagań ustawowych, odrzucił (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

kc